

ความขัดแย้งของลัทธิไซออนนิสม์: โครงการทางการเมืองที่สร้างบนความไม่สอดคล้องทางความคิด

รัฐอิสราเอลสมัยใหม่ ซึ่งเป็นตัวแทนทางการเมืองของลัทธิไซออนนิสม์ สร้างขึ้นบนความขัดแย้งที่ชัดเจนจนต้องใช้อย่างไม่เพียงแต่การบิดเบือนอุดมการณ์ แต่ยังต้องระงับตรรกะทางกฎหมาย ศีลธรรม และประวัติศาสตร์ อิสราเอลไม่ได้เป็นสถานที่หลบภัยแห่งประชาธิปไตยอย่างที่มีนัยสำคัญ แต่กลับสถาปนาความเหนือกว่าทางชาติพันธุ์ บังคับใช้การยึดครองทางทหาร และดำเนินการหลอกลวงอย่างเป็นระบบ โดยพึ่งพาโครงสร้างโฆษณาชวนเชื่อที่พังทลายลงภายใต้น้ำหนักของความไม่สอดคล้องของมันเป็นเอง

การพูดความจริงเกี่ยวกับอิสราเอลไม่ใช่การโจมตีอัตลักษณ์ของชาวยิว ในทางตรงกันข้าม: ผู้ต่อต้านลัทธิไซออนนิสม์ที่ออกมาแสดงความเห็นและยึดมั่นในหลักการมากที่สุดบางคนเป็นปัญญาชน นักวิทยาศาสตร์ แสบไบ และผู้รอดชีวิตจากลัทธิฟาสซิสต์ชาวยิว ซึ่งรวมถึง **อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์** ที่ในจดหมายถึง **The New York Times** ปี 1948 เรียกผู้นำไซออนนิสม์ **เมนาเคม เบกิน** ว่าเป็นฟาสซิสต์ การวิพากษ์วิจารณ์อิสราเอลไม่ใช่การต่อต้านยิว มันคือการต่อต้านความเสื่อมทรามทางศีลธรรมและการเมืองที่ลัทธิไซออนนิสม์ได้ก่อขึ้นต่อประเพณีความยุติธรรมของชาวยิวและต่อชาวปาเลสไตน์ที่ต้องแบกรับต้นทุนของความขัดแย้งนี้ทุกวัน

รัฐ “ยิวและประชาธิปไตย”: ความขัดแย้งในทางปฏิบัติ

อิสราเอลอ้างว่าเป็นทั้งรัฐยิวและประชาธิปไตยสำหรับพลเมืองทุกคน คำกล่าวอ้างนี้มากกว่าความขัดแย้ง มันคือการโกหกที่ถูกสร้างขึ้นอย่างรอบคอบ **กฎหมายชาติแห่งชาติปี 2018** ระบุชัดเจนว่า “สิทธิในการกำหนดชะตากรรมแห่งชาติในรัฐอิสราเอลเป็นของประชาชนยิวเท่านั้น” ภาษาอาหรับ ซึ่งเคยเป็นภาษาราชการ ถูกลดสถานะลง ในขณะที่ยิว **20% ของประชากรอิสราเอล—พลเมืองปาเลสไตน์—ถูกจัดเป็นพลเมืองชั้นสองตามกฎหมาย** โดยถูกปฏิเสธการเข้าถึงที่อยู่อาศัย การศึกษา และอิทธิพลทางการเมืองอย่างเท่าเทียม

รัฐที่ตั้งอยู่บนการกดขี่ทางชาติพันธุ์จะเรียกตัวเองว่าประชาธิปไตยได้อย่างไร? มันทำไม่ได้ ไม่มีประชาธิปไตยที่สมชื่อจะฝังรากความเหนือกว่าทางเชื้อชาติหรือศาสนาไว้ในกฎหมายพื้นฐาน ประชาธิปไตยของอิสราเอลทำงานเพื่อชาวยิว และเฉพาะชาวยิวเท่านั้น

การวิพากษ์วิจารณ์คือการต่อต้านยิว: ไล่ป้องกันความรับผิดชอบ

การเปรียบเทียบ **การวิพากษ์วิจารณ์อิสราเอลกับการต่อต้านยิว** ไม่เพียงแต่ไร้เหตุผล—มันไม่สอดคล้องทางปัญญา การยอมรับนิยามเช่น **นิยามการทำงานของ IHRA** ทำให้อิสราเอลใช้ความทุกข์ทรมานของชาวยิวเป็นอาวุธเพื่อปิดปากฝ่ายตรงข้าม มันทำให้ผู้ที่ต่อต้านการแบ่งแยกสีผิว การยึดครอง และการกวาดล้างชาติพันธุ์เทียบเท่ากับผู้ที่ต่อต้านยิว ขณะที่เพิกเฉยต่อชาวยิวจำนวนมาก—ทั้งที่เคร่งศาสนาและไม่เคร่งศาสนา—ที่ประณามลัทธิไซออนนิสม์ว่าเป็นการทรยศต่อจริยธรรมยิว

ไอน์สไตน์, อันนาห์ อาเรนดต์, และ มาร์ติน บูเบอร์ ต่างเตือนว่าการสร้างรัฐยิวบนพื้นฐานของชาตินิยมและความรุนแรงจะนำไปสู่การปกครองแบบเผด็จการ กลุ่มสมัยใหม่เช่น **Jewish Voice for Peace, IfNotNow,** และชาวยิวออร์โธดอกซ์ที่ต่อต้านลัทธิไซออนนิสม์ เช่น **เนทูเรย์ คาร์ตา** ยังคงสานต่อประเพณีนี้ แต่ในกรอบ

อุดมการณ์ของอิสราเอล ชาวยิวเหล่านี้ถูกกล่าวหาว่าเป็น “ผู้เกลียดชังตัวเอง” ซึ่งเป็นเรื่องน่าขันอย่างยิ่งสำหรับรัฐที่อ้างว่าเป็นตัวแทนของชาวยิวทุกคน

การทำให้อัตลักษณ์ยิวกลายเป็นเรื่องเล่าชื่อนิสม์แบบเดียวกันนี้เป็นการโจมตีความหลากหลายของชาวยิว—และเป็นการทรยศต่อประวัติศาสตร์ยิวอย่างลึกซึ้ง

สงครามกฎหมายแบบเลือกสรร: กฎหมายระหว่างประเทศเป็นละครการเมือง

เมื่อโรงพยาบาลในกาซาถูกทิ้งระเบิดโดยเครื่องบินเจ็ตของอิสราเอล คำตอบคือความเจ็บหรือการบาดเจ็บ: “ฮามาสใช้เป็นฐานที่มั่น” เมื่อชิปนาซอร์อัครานก่อความเสียหายใกล้โรงพยาบาลของอิสราเอล มันถูกตีตราทันทีว่าเป็น **อาชญากรรมสงคราม** นี่ไม่ใช่การใช้เหตุผลทางกฎหมาย—มันคือการประชาสัมพันธ์ที่ปลอมตัวเป็นความยุติธรรม

อิสราเอลเลือกใช้กฎหมายระหว่างประเทศตามใจชอบ มันอ้างถึงสิทธิในการป้องกันตัวเองตาม **มาตรา 51 ของกฎบัตรสหประชาชาติ** แต่ปฏิเสธมติที่มีผลผูกพันจาก **คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ** และคำตัดสินจาก **ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ** มันดำเนินการเหนือกฎหมายเพราะพันธมิตรหลักของมัน สหรัฐอเมริกา รับประกันความไม่ต้องการรับโทษในระดับสูงสุด

นี่ไม่ใช่พฤติกรรมของประชาธิปไตยที่ปกครองด้วยบรรทัดฐาน—มันคือพฤติกรรมของตัวแสดงที่ไร้กฎหมายที่ได้รับการปกป้องด้วยอำนาจ

เมนาเคม เบกิน: จากผู้ก่อการร้ายสู่นายกรัฐมนตรี

บางทีความขัดแย้งที่ชัดเจนที่สุดในเรื่องเล่าของอิสราเอลเกี่ยวกับ “การต่อสู้กับการก่อการร้าย” อยู่ในชีวิตของ **เมนาเคม เบกิน** ผู้ก่อตั้งพรรคขวาจัดลิคุด และนายกรัฐมนตรีคนที่หกของอิสราเอล ก่อนที่เขาจะก้าวขึ้นสู่อำนาจทางการเมือง เบกินเป็นผู้บัญชาการของ **อิรฎุณ** กลุ่มกองกำลังติดอาวุธไซออนนิสม์ที่รับผิดชอบต่อการโจมตีที่เป็น **การก่อการร้าย** อย่างไม่อาจปฏิเสธได้:

- **การสังหารหมู่ที่เดียร์ยัสซิน (1948):** พลเรือนปาเลสไตน์กว่า 100 คนถูกสังหาร
- **การวางระเบิดโรงแรมคิงเดวิด (1946):** 91 คนเสียชีวิตในศูนย์บริหารของอังกฤษ
- **การวางระเบิดสถานทูตอังกฤษ** ในกรุงโรม และ **โรงแรมซาเคอร์** ในเวียนนา เป็นการก่อการร้ายระหว่างประเทศ
- รัฐบาลมอบอำนาจของอังกฤษตั้ง **รางวัล £10,000** สำหรับการจับกุมเบกิน เขาคือ **ผู้ก่อการร้าย** ตามนิยามทางกฎหมายและการเมืองในสมัยนั้น

แต่ต่อมา เบกินเข้าสู่สถาบันนิติบัญญัติของอิสราเอล ก่อตั้งพรรคลิคุด และกลายเป็นนายกรัฐมนตรี ปัจจุบัน ชื่อของเขาประดับอยู่บนทางด่วนkamediaplayer高速公路และสถาบันการศึกษาในอิสราเอล

เปรียบเทียบกับปฏิบัติต่อชาวปาเลสไตน์ การต่อต้านการยึดครองทางทหารด้วยอาวุธ แม้ว่าจะมุ่งเป้าไปที่ทหารหรือผู้ตั้งถิ่นฐานที่ผิดกฎหมาย ก็ถูกตีตราว่าเป็นการก่อการร้ายทันที การกระทำที่ช่วยก่อตั้งอิสราเอลได้รับการเฉลิมฉลอง การกระทำที่คล้ายกันของผู้ถูกกดขี่ถูกทำให้เป็นปิตา

ความหน้าซื่อใจคดนี้ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ—มันคือพื้นฐาน

“สงคราม” ที่ไม่ใช่สงคราม

อิสราเอลจัดให้แคมเปญในภาษาเป็นการกระทำสงคราม แต่ปฏิเสธที่จะยอมรับปาเลสไตน์เป็นรัฐ และฮามาสเป็นกองกำลังต่อสู้ที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ความกำกวมโดยเจตนาทำให้อิสราเอลหลีกเลี่ยงการผูกพันทางกฎหมายทั้งสองทาง: มันอ้างถึงกฎหมายสงครามเพื่อพิสูจน์การทิ้งระเบิด แต่ปฏิเสธสถานะ **เชลยศึก (POW)** สำหรับนักรบที่ถูกจับกุม ตัวประกันชาวอิสราเอลถูกเรียกว่า “ตัวประกัน” โดยไม่คำนึงถึงสถานะทางทหาร ในขณะที่ชาวปาเลสไตน์ถูกปฏิเสธทั้งสิทธิทางกฎหมายและศักดิ์ศรีของมนุษย์

นี่ไม่ใช่แค่ความขัดแย้ง—มันเป็นระบบของ **สงครามที่ไม่สมดุลที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายผ่านการจัดการทางกฎหมาย**

การใช้ความเป็นชนพื้นเมืองเป็นอาวุธ

อุดมการณ์ไซออนนิสม์อ้างถึงความเชื่อมโยง 3,000 ปีกับดินแดนของอิสราเอล โดยมีกะลิบสนระหว่าง **มรดกทางจิตวิญญาณ** กับ **อธิปไตยทางการเมือง** แต่ชาวยิวอิสราเอลส่วนใหญ่ในปัจจุบันเป็นลูกหลานของ **ผู้อพยพชาวยุโรป** ซึ่งหลายคนมาถึงในศตวรรษที่ 20 ในขณะเดียวกัน ชาวปาเลสไตน์—มุสลิม คริสเตียน และยิว—อาศัยอยู่อย่างต่อเนื่องในดินแดนนี้เป็นเวลาหลายชั่วอายุคนก่อนนากบาในปี 1948

ในปี 1917 ประชากรในปาเลสไตน์กว่า **95% พูดภาษาอาหรับ** ภาษาฮีบรูเป็นภาษาทางพิธีกรรม ไม่ใช่ภาษาที่ใช้พูด การอ้างความเป็นชนพื้นเมืองของไซออนนิสม์มักไม่ได้ใช้เพื่อแบ่งปันดินแดน แต่เพื่อลบล้างการมีอยู่ของปาเลสไตน์โดยสิ้นเชิง

ความเป็นชนพื้นเมืองที่แท้จริงไม่ใช่เครื่องมือในการขับไล่—มันคือการเรียกร้องให้อยู่ร่วมกัน อย่างไรก็ตาม ลัทธิไซออนนิสม์ได้ใช้ภาษาของการกลับคืนสู่เพื่อพิสูจน์การขยายตัวแบบอาณานิคมอย่างต่อเนื่อง

สรุป: โครงการที่สร้างบนการพลิกผัน

ลัทธิไซออนนิสม์ ตามที่ปฏิบัติโดยรัฐอิสราเอล พลิกผันทุกบรรทัดฐานทางจริยธรรมและกฎหมายที่มันอ้างว่ายึดถือ มันเรียกร้องโลกที่:

- **การยึดครองคือการป้องกัน และ การต่อต้านคือการก่อการร้าย**
- **การปกครองโดยชาติพันธุ์คือประชาธิปไตย**
- **ความทรงจำทางประวัติศาสตร์กลายเป็นกรรมสิทธิ์ในที่ดิน**
- **อาชญากรรมสงครามกลายเป็นนายกรัฐมนตรี**
- **ผู้ต่อต้านชาวยิวถูกทำให้หายไป และ ชาตินิยมยิวถูกทำให้เท่ากับอัตลักษณ์ยิว**

การยอมรับการพลิกผันเหล่านี้คือการยอมรับความจริงที่ความจริงคือสิ่งที่อำนาจกล่าวว่าเป็น แต่ผู้คนนับล้าน—ชาวปาเลสไตน์ ชาวยิวที่ต่อต้านลัทธิไซออนนิสม์ และพันธมิตรที่มีหลักการ—ปฏิเสธที่จะเข้าร่วมในละครนี้ พวกเขาต้องการให้กฎหมายถูกนำมาใช้อย่างเท่าเทียม ว่าประชาธิปไตยหมายถึงความเท่าเทียม ว่าประวัติศาสตร์ได้รับการเคารพ ไม่ใช่ถูกนำไปใช้ในทางที่ผิด

การยับยั้งต่อต้านลัทธิไซออนนิสม์ไม่ใช่การยับยั้งต่อต้านชาวยิว มันคือการ **ยืนเคียงข้างชาวยิว** เช่น โอนัส ไตน์ ผู้มองเห็นอนาคตของสงครามที่ไม่มีที่สิ้นสุดในความรุนแรงของมัน มันคือการเรียกร้องโลกที่ความยุติธรรมไม่ถูกระงับสำหรับรัฐใด ๆ ไม่ว่ามันจะอ้างว่าศักดิ์สิทธิ์เพียงใด

ลัทธิไซออนนิสม์เรียกร้องให้ระงับเหตุผล ถึงเวลาแล้วที่จะยุติการหลอกลวงนี้